

[Formanden]

Ifølge forretningsordenen skal jeg have at vide, hvilken dagspresse – men fortsæt nu hellere talen.

Brusvang (CD):

Tak. Der har været nogle minusser ved regeringen fra starten, men det har vi jo snakket om ved tidligere lejlighed. Vi beklager stadig væk Storebæltsbroens udsættelse og a-kraftens udsættelse, vi beklager tilkendegivelsen om værdistigningsafgiften, og vi beklager, at man nu vil forsøge at gennemføre en bådafgift.

Men så til den regeringssituation, vi har i dag. Også her er det vist i dagspressen almindeligt – og dér tror jeg ikke jeg behøver at nævne, hvilke blade det er, for det har stået i mange aviser – at udtale den fornemmelse, at regeringen ligger underdrejet. Der tales meget i korridorerne om, at der er en stor indre splid i regeringen. Jeg kan ikke vide, om det er rigtigt, for vi kan jo bare lytte til rygterne. Men det, vi kan se, er, at der ikke rigtig sker noget udadtil. Vi må gang på gang konstatere, at det ene eller det andet bliver udsat: værdistigningsafgiften er udsat for 27. gang, og det skal jeg ikke beklage, men det er bare symptomatisk for regeringen, at den ikke rigtig tager noget initiativ.

Det er navnlig på ét område, at man må undre sig noget. Nu er mit parti aldrig kommet og har bedt regeringen om forhandlinger om dette eller hint, vi har altid sagt, at det må være regeringen, der kommer, hvis den ønsker at forhandle. Men når nu hr. Ellemann-Jensen for et øjeblik siden står her og siger, at også han finder, at man er inde i en beklagelig udvikling, så må man dog spørge sig selv: når nu venstre er kommet med og klart har erkendt, at situationen er sådan, hvorfor kommer der så ikke initiativer til en forhandling, til en forbedring heraf?

Dernæst om overenskomstproblematikken. Det var jo bl. a. for at få noget ro op til forhandlingerne om overenskomsterne, at vi gav regeringen den håndsrækning. Jeg vil gerne sige, at på længere sigt, med henblik på fremtiden, tror vi slet ikke at systemet med strejker og lockouter er det rigtige. Ofte er det jo sådan, at det slet ikke er de rigtige, der bliver ramt, men det er helt andre og tilfældige befolkningsgrupper, der bliver ramt ved en strejke.

Men i den aktuelle situation har vi det system, vi har, og det er mit partis opfattelse, at der for det første denne gang er forholdsvis god tid: der er ikke noget som helst behov for, at folketinget overvejer nogen som helst form for indgriben. Jeg har også noteret mig både statsministerens og skatteministerens udtalelser om, at det overvejer man skam ikke. Så meget desto mere overraskende er det at læse, at formanden for LO, hr. Thomas Nielsen, udtaler, at for det første venter han en storstrejke – det er jo lidt ejendommeligt at sige, når det primære formål må være en forhandlingsløsning, men det har han sagt – og for det andet skal den sandelig gennemføres på sådan en måde, at folketinget griber ind, jeg tror, han brugte ordene »i løbet af få dage«, ja, måske endda »i løbet af få timer«. Det er jo en ganske ejendommelig indstilling at have, når man står over for en forhandling.

Det er mit partis indstilling, at folketinget ikke skal lade sig tvinge til det. Det er muligt, at der er enkelte områder, hvor man må gribe ind selektivt, hvor man må sige: nej, det går altså ikke med en strejke netop på det område, men generelt set tror jeg, vi skal lade konflikten have lov til at udvikle sig. Jeg tror ikke, at der i dette samfund er en tilstrækkelig klar erkendelse af, at der er en krisesituation ikke bare i Danmark, men i Europa og mange andre steder i verden i øvrigt. Jeg tror, at kriser for den danske befolkning er noget, man opfatter kl. 19.30, når man lukker op for TV-A, hvorefter man, når man har hørt, hvad der bliver sagt om de forskellige vanskeligheder, der er, lukker af for krisen igen kl. 20, og så er den krise overstået, for butikkerne er jo fyldt med varer, og er man arbejdsløs, har man jo nogle dagpenge af en ganske pæn størrelse. Derfor tror jeg altså ikke, alvoren rigtig er gået op for befolkningen, og derfor tror jeg altså, at det måske politisk-psykologisk slet ikke var så dårligt med en vis form for konflikt.

Hvad angår prisstopplovningen, som vi har været med til at gennemføre, men som vi ikke var glade for, fordi vi ikke rigtig troede på, den virkede, er det lidt ejendommeligt nu at høre, at statsministeren på kongressen udtalte, at den 18. marts – jeg tror, det var den dato, statsministeren brugte – har vi en rigtig tilspidset situation, og det er på et tidspunkt, hvor denne lovgivning er ophørt. Men den-